7 Ιουνίου 2020

«Έκανα 48 μέρες να αγκαλιάσω την οικογένειά μου»

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Τον Ηλία Χατζημιχαήλ τον γνωρίζουμε όλοι για τη μαεστρία με την οποία τσιαττίζει, για το τεράστιο ταλέντο του στη λαϊκή ποίηση. Αυτό που ίσως δεν γνωρίζουν αρκετοί είναι πως εργάζεται ως νοσηλευτής στο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών και ως εξειδικευμένος νοσηλευτής στα πληρώματα ασθενοφόρων

του Γενικού Νοσοκομείου Αμμοχώστου.

Κι αυτό συνεπάγεται πως όλο αυτό το διάστημα έζησε από πρώτο χέρι την έκτακτη ανάγκη -λόγω πανδημίας- στο νοσοκομείο αναφοράς.

Η ζωή είναι απλή και τίποτα δεν είναι δεδομένο. Γι' αυτό, να ζούμε τη ζωή μας λιτά και στο έπακρο.
Καλώντας τον στο τηλέφωνο, με το που του συστήνομαι, αστειευόμενος λέω πως ιδανικά θα ήθελα να του απευθυνθώ με τσιαττιστό. Δεν πρόλαβα να πω άλλη λέξη και αμέσως ακούω πέντε συνεχόμενα δίστιχα.

Απίστευτα τα αντανακλαστικά του και ζηλευτό το ταλέντο του στην ποίηση.

Θα το διαπιστώσεις παρακάτω διαβάζοντας τις απαντήσεις του. Παράλληλα όμως θα διαπιστώσεις και πόσο δύσκολη ήταν η περίοδος αυτή για πολλούς συμπολίτες μας που κλήθηκαν να προσφέρουν από την πρώτη γραμμή. 48 μέρες μακριά από την οικογένειά σου, τόσο για να προστατεύσεις τα αγαπημένα σου πρόσωπα όσο και για να βοηθήσεις όλους όσοι είχαν ανάγκη, δεν είναι δα και αμελητέο διάστημα.

Επικαλούμενος συχνά τη δύναμη που πηγάζει από τη βαθιά πίστη του, ο Ηλίας μιλά στη CITY για την εμπειρία του ως επαγγελματίας υγείας στο νοσοκομείο αναφοράς στην ελ. Αμμόχωστο.

Τι θα θυμάσαι για πολύ καιρό από αυτή την περίοδο;

Πολλά πράγματα έχουν χαραχτεί στην μνήμη μου, αλλά θα θυμάμαι πάντα την αδρωπιά του τόπου μας σε αυτές τις δύσκολες στιγμές που περάσαμε όλοι μας, την αλληλεγγύη, το μόνιασμα που είχαμε μεταξύ μας ως λαός, και κωρίως την αγάπη του κόσμου προς εμάς, τους επαγγελματίες υγείας.

Τι αίσθηση σου άφησε γενικά όλο αυτό;

Τίποτα το ιδιαίτερο, απλώς μου υπενθύμισε αυτό που πάντα πιστεύω, ότι δηλαδή η ζωή είναι απλή και τίποτα δεν είναι δεδομένο. Γι’ αυτό, να ζούμε τη ζωή μας λιτά και στο έπακρο, με τα δικά μας άτομα.

Φοβήθηκες καθόλου;

«Εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα». Είχα πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό, έπραττα ότι ήταν ανθρωπίνως δυνατόν, τηρώντας πάντα τα μετρά προστασίας και τα υπόλοιπα τα είχα αφήσει στα χεριά Του, οπόταν δεν υπήρχε κάτι που να με ανησυχεί. Δόξα τω Θεό, δεν νόσησα και παρά το ότι ερχόμουν τακτικά σε επαφή με άτομα που προσβληθήκαν από τον ίον, μπορούσα να παρέχω αδιάλειπτα νοσηλευτική φροντίδα σε νοσούντες συνανθρώπους μας.

Θυσιάζεις τα δικά σου θέλω για τον καλό της οικογένειάς σου. Προσωπικά, έκανα 48 μέρες να αγκαλιάσω την οικογένειά μου.
Υπήρξε περίοδο που έκανες μέρες να δεις την οικογένειά σου; Πώς το αντιμετώπισες;

Ναι... το Υπουργείο Υγείας ενήργησε σωστά και παρείχε χώρους διαμονής σε όλους τους επαγγελματίες υγείας που ήθελαν να απομακρυνθούν από τις οικογένειες τους για να τις προστατέψουν. Δύσκολο να το πράξεις, αλλά εύκολο να το αποφασίσεις. Απλώς θυσιάζεις τα δικά σου θέλω για τον καλό της οικογένειάς σου. Προσωπικά, έκανα 48 μέρες να αγκαλιάσω την οικογένειά μου.

Ποιο ποίημα που έγραψες αυτό το διάστημα θεωρείς πως εκφράζει καλύτερα τα συναισθήματα που βίωσες;

Το παρακάτω ποίημα με εκφράζει απόλυτα:

Άτζιαπης τούτον το κακόν

Προχτές σαν είμουν σσόκλειστος εκάθουμουν τζαι θώρουν.

Αππέξω του παραθυρκού την φύσην αλλαμένη.

Τωρά μες το Μαρτάπρηλλον που πάντα γιορκημένη.

Με ομορκιές λογιών λογιών αμμάτης ενε μπώρουν.

Για να ξεβώ να θκιανεφτώ μα πουν να το κροννίξω.

Τζαι φτης αέρας έμπεικεν τρισπήλην φορτομένος.

Με μυροθκιές που τα δρουμπιά τζαι γιώνης νεπαμένος.

Εμονολόουν σκέψεις μου που χε να ποτιλίξω.

Άτζιαπης τούτο το κακό έχει τζαι τα καλά του.

Έσσο που μας εβάωσεν τζ΄ήβραμεν ησυχία.

Μες τούντους δύσκολους τζαιρούς δώρον την ηρεμίαν.

Τζο νους μας να σουλουπποθεί πάλε στα συγκαλά του.

Για να το θυμιθούμεντε της γης το βεκκελέττιν.

Πως χους, εις χουν εν που να πα, μα ο σκοπός εν ένας.

Πόσα προιτζιά που το καλό άφικεν ο καθένας.

Τζιότι τα γρόνια σιονοτά πάσειν με το νεπέττιν.

Τζήβραμεν ώρες πόλικες τζ΄αγάπην πυρομένη.

Με τα δικά μας πλάσματα να τες θκιαμοιραστούμε.

Μα βραμεν θέμας αδρωπιάν τζαι χουμε να λαλούμε.

Πως ο ϊος εν ο φακός τ΄αρχαίου Διογένη.

Έχεις και ένα τσιαττιστό με αισιόδοξο μήνυμα για το τέλος;

Μες τούντο μαυροπίσσουρον που λαχεν για να ζιούμε,

Θωρούμε νηλιογέννημαν όποτε μονιαστούμε!

*Η συνέντευξη του Ηλία Χατζημιχαήλ εντάσσεται στο πλαίσιο μικρών

συνεντεύξεων με άτομα τα οποία στην περίοδο της πανδημίας υπήρξαν στην πρώτη γραμμή (κυρίως από το νοσοκομείο αναφοράς).

Πηγή: city.sigmalive.com